

[Lars P. Jensen.]

i orden, og at der i disse dage føres interne forhandlinger om, at vi skal levere yderligere 5 køleskibe til en leveringspris af 43 mill. kr.

Det vil endvidere være rigtigt i denne forbindelse at understrege, at Danmarks eksport til de østeuropæiske lande er steget væsentligt i forhold til før krigen, hvortil vi i perioden 1935—38 gennemsnitlig havde en eksport på 22 mill. kr. eller 1,5 pct. af den samlede eksport, medens vi nu i januar—november 1953 havde en eksport på 165 mill. kr. eller 2,9 pct. af den samlede eksport. Det skal også understreges, at efter konferencen, som Myrdal havde indkaldt til i Genève, var Danmark et af de første lande, der fik en handelsaftale i orden med Sovjetunionen.

Det er klart, at Marshallåne, som har været givet her i landet, også har virket stimulerende på eksporten, men der er et spørgsmål, jeg i denne forbindelse gerne vil nævne, et spørgsmål, der har været nævnt en lille smule om i pressen i den senere tid. Det er spørgsmålet om vore eksportkreditter og eksportens finansiering.

Jeg ved, at den tidligere handelsminister Rytter i forbindelse med udenrigsministeriet har nedsat et udvalg til at undersøge dette problem, og jeg vil gerne spørge ministeren, om man snart kan vente en betænkning fra dette udvalg. Her er unægtelig et stort problem, og i en kronik i „Social-Demokraten“ den 1. januar 1954 udtalte finansministeren — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„I nødsfald må det vel erkendes, at det en overgang kan være bedre at eksportere mod kredit end slet ikke at eksportere og derved fremkalde en arbejdsløshed, som senere skal imødegås igennem forholdsregler, der vil være langt dyrere og måske endog mere valutakrævende.“

Skal vi være med i kampen om markederne, kan vi ikke lade dette problem ligge, og kommer vi ud i en stor kamp om markeder, kan vi blive stillet overfor konkurrenter fra andre lande, som ikke mangler den likvide kapital, og som har koncerner bag sig, som kan give lang kredit, hvor vore mindre eksportører ikke kan give det. Derfor vil det være hensigtsmæssigt at have dette problem for øje. Jeg ind-

rømmer åbent og ærligt, at det var en naturlig opgave for bankerne, men hvis ikke deres initiativ her slår til, må det vel være samfundet, som træder til og får det ordnet, eventuelt gennem en nedsættelse af præmierne på statsgarantien, som så vil stimulere eksporten. Der rejser sig også det spørgsmål, om vi ikke fra dansk side er noget for karrige med at ofre penge på udstillinger i udlandet og på en eksportpropaganda, og i denne forbindelse også, om ikke tilskuddet til vore eksportstipendiater er vel karrigt.

Dette er problemer, der berører os alle sammen, og vi kan ikke skyde dem fra os, dels af hensyn til vor eksport, dels af hensyn til vor beskæftigelse. Vi må erindre, at den årlige nettotilgang til arbejdsmarkedet har i længere tid ligget på omkring 12 000 personer. Den stærke stigning i fødslerne under og lige efter den sidste verdenskrig medfører, at den gennemsnitlige nettotilgang til arbejdsmarkedet i de næste 6—7 år kommer til at ligge på omkring 24 000 personer, altså en fordobling i forhold til de sidste 6—7 år. På grund af det meget store fødselskuld i 1946, ca. 96 000 imod 63 000—68 000 i 1930erne, kan man imødesee en nettotilgang på arbejdsmarkedet i 1960 på ikke mindre end 40 000. I det sidste par år har industrien haft besvær nok med at beskæftige den hidtidige nettotilgang på arbejdsmarkedet, så her er unægtelig et problem, vi må have opmærksomheden henvendt på.

I den anden side af balancen er der hensynet til importen, og her er det klart at liberaliseringen spiller en afgørende rolle. Vi har her i tinget for ganske nylig haft en lang og indgående diskussion om hele liberaliseringsspørgsmålet, som resulterede i vedtagelsen af en dagsorden, hvorved man tog ministerens redegørelse til efterretning. Danmark har liberaliseret 76 pct. af sin import fra OEEC-landene, fordelt med 80 pct. på landbrugsvarer, 96 pct. på råvarer og 60 pct. på bearbejdede varer; dertil kommer 7 pct. i forbindelse med deponeringsordningerne.

Jeg understreger, at Danmark bogstavelig talt ikke har statshandel, og at Danmarks toldskranker er meget små. Stiller vi det op i tal, viser det sig, at Danmarks told, set i forhold til samtlige importerede varer,